

Okolo Třeboně

H7 Em A7 okolo Třeboně pasou se tam koně,

D G A7 D
pasou se tam koně.

A7 D
Dej kobylám to ti
povídam,

A7 D
dej kobylám ovsa.

**A když se napasou
a když se napasou,
domů mě ponesou.**

**Písnička sice není
vodácká, ale
pro Třeboň je
charakteristická.
Ostatně, ti koně se
stejně pásli někde
na břehu :)**



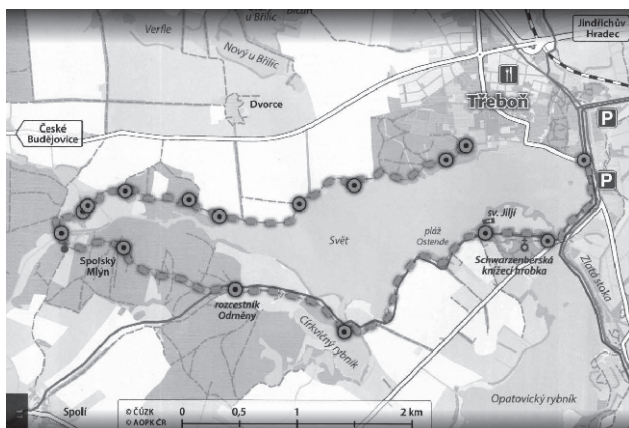
mokreá modrá stáňka

Z paměti kapitána



Hledal jsem ondy, zda a jak se na stará kolena účastnit plavby kolem světa. Na internetu jsou nabídky plaveb, které netrávají tři roky jako ta Magellanova, ale většinou jen čtyři měsíce, začínají a končí v některém italském přístavu a stojí nějakých 15 až 20 tisíc euro. Protože nejsem žádný Pigafetta, hledal jsem něco levnějšíh a našel: V Třeboni pořádají každou první sobotu v září závod kolem Světa, letos tedy akorát na pětisté výročí, a ke všemu startovné je jen 500 Kč.

Ukázalo se, že závod nevede kolem zeměkoule, ale jen kolem rybníka a je dlouhý necelých 12 km. Mezi kategoriemi je i canicross, tedy běh se psem. Pravidla výslovně upozorňují na zákaz kousání soupeřů. Protože nemám psa, jen kocoura, závodů jsem se nezúčastnil.



MOD/K/RÉ STRÁNKY PRO SKAUTY A SKAUTKY 5/2022, PRO SÍŤ VODNÍCH SKAUTŮ VYDÁVÁ HLAVNÍ KAPITÁNÁT VODNÍCH SKAUTŮ

všichni muži na palubě

moje stránky
PRO VODNÍ SKAUTY A SKAUTKY 5/2022



Ahoj

**Pamatujete? To bylo smutné slávy, když měla letos
19. září pohřeb britská královna Alžběta II !**

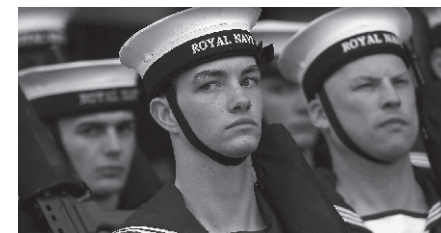


Ahoj

Kromě její rodiny se jej účastnilo několik set představitelů skoro všech států světa, podél britských cest sledovaly statisíce lidí pouť jejich ostatků do Westminsterského opatství a pak do rodinné hrobky, v televizním přenosu sledovaly pohřeb miliony, možná miliardy diváků, já a Jonáš taky.



Rakev doprovázely dva tisíce vojáků a lafetu s rakví netáhli koně, ale 142 kadetů britského námořnictva. To je zvyk od pohřbu Alžbětiny praprababičky královny Viktorie v r. 1901. Tenkrát se při ukládání ostatků na lafetu splášili koně a rakev málem spadla na zem. Situaci zachránili poblíž nastoupení kadeti, kteří jančící koně vypřáhli, místo nich se okamžitě zapřáhli sami a zdánlivě ponižující práci hrdě povýšili na čestný úkol.



Ta lafeta je pojízdný podstavec
polního děla vyrobený roku 1896. Po
pohřbu královny Viktorie zůstala
lafetou ceremoniální. Samozřejmě se
používá jen občas, ale každý měsíc je
několik hodin pečlivě konzervována
a leštěna, aby si zachovala
důstojný vzhled.

Majdalena

zona

piše: **VEZIR**

fresh: JONES

mokrá modrá stránka

17

6. září proběhlo jedno zajímavé letošní výročí. Toho dne před pěti sty lety, tedy 6. září 1522 přistála v ústí řeky Guadalquivir španělského přístavu Sanlúcar stará loď. Ochotní přístavní dělníci vyvázali k molu karaku, na jejímž trupu, plachtách a lanech bylo znát, že má za sebou dlouhou, velmi dlouhou náročnou plavbu. Na palubě bylo neobvyklé ticho a teprve po dlouhé době sešel na břeh průvod osmnácti zarostlých mužů oblečených jen v košili. Nikdo nemával, nikdo nejásal, průvod pomalu došel do přístavní kaple. Ven vyšli muži až po velmi dlouhé době, od místních vděčně přijali pohostění chlebem a pitnou vodou a teprve nyní na sebe prozradili, že jsou jediní, kteří zbyli z té velké výpravy, která tento přístav opustila před třemi lety 20. září 1519.



Ze Sanlúcaru tenkrát vyplula směrem na západ španělská flotila, které velel portugalský šlechtic **Fernão de Magalhães**, co mu Španělé říkají Fernando Magallanes, my Ferdinand Magellan a vyslovuje se to „magaljenš“.

To byla doba, kdy Portugalci už dopluli do Indie, sice později než Španělé do Ameriky, ale zato do té „pravé“ Indie a už tu vesele obchodovali s hedvábím, porcelánem a hlavně s kořením.

Rytíř Magalhães měl za sebou službu u portugalského dvora, obchodní plavby, vojenské obsazení přístavu Malakka, válečné zranění a královský nevděk.

„Portugalský král mne nechce,“ řekl si, „půjdu za tím španělským.“

Šel, přesvědčil jej, že ta nepravá Indie se určitě dá obeplout a doplout do té pravé, jelikož „Země je, jak už teď každý ví, kulatá.“ Dostal pět lodí, 280 mužů a pár důstojníků, kteří proti němu při nejbližší příležitosti zvedli vzpouru.

Pět lodí vyplulo, ale vrátila se jen jedna – Victoria. Většina kapitánů byla po smrti:

Dva z nich dal Magalhães popravit za vzpouru, jeho zástupce, co ho neměl rád, dezertoval i s lodí ještě před objevením Magellanova průlivu na jihu Ameriky, a pak ve Španělsku silně žaloval. Jiný kapitán v tomto průlivu ztroskotal, další byl později i s posádkou zajat na Molukách, když Portugalci zjistili, že jim tu Španělé lezou do zelí. Námořníci umírali na kurděje a jiné nemoci, pár jich padlo při bojích s domorodci a když byl při jedné šarvátce na Filipínách zabit i sám vůdce výpravy, zbylo námořníků tak tak na jednu loď a jednu raději spálili.

Po Magellanově smrti se velení výpravy ujal baskický kormidelník Delcano (Del Cano, El Cano, ...). Sice byl také účastníkem vzpoury proti Magellanovi a pár měsíců si užil v železech v podpalubí, ale byl schopným navigátorem a zbyteček výpravy dovedl do toho Sanlúcaru. Později za to dostal erb s nápisem „První jsi mne obeplul“.

Ale první s ním bylo i těch osmnáct zbědovanců na Victorii a italský rytíř Pigafetta, který se výpravy zúčastnil jako soukromník za své a vedl její deník. A ještě před nimi byl jistý Malajec, kterého Portugalci nejprve dopravili jako otroka do Evropy, pokřtili na Enrique a pak jej zase Španělé jako tlumočníka přivezli kolem Země do Malajsie.

Trasa plavby Fernaa de Magalhaes

